

Lanmouth

En John s'atura davant la porta de la llibreria. Jogueja distret amb la capseta de llumins. Té un dibuix d'un far que desprèn una llum vermella sobre un espigó de roques i, tret les paraules *Hotel El Far*, no hi ha res més escrit. Cap adreça ni número de telèfon. Encara no sap què està investigant, però sap que tot va començar en aquell establiment. Va ser el llibreter, un vell amic d'en Paul, qui els hi va recomanar aquell poble. Li va semblar una bona idea que fessin un viatge pare i filla junts, però d'ençà que han tornat, la Maggie no dorm bé. Es pensava que tot plegat eren nervis per culpa de la nova exposició, però ja no està tan segur.

La nit passada havia anat a sopar amb en Paul i li va comentar que tampoc no dormia bé últimament. Tenia unes profundes ombres negres sota els ulls i semblava inquiet, com si arribés tard a algun lloc. De fet, a mig sopar es va excusar i va marxar del restaurant deixant un munt de bitllets rebregats sobre la taula. Va ser entre els bitllets que en John va trobar la capseta de llumins. En aquell moment no li va donar importància.

En arribar a casa, va trobar la Maggie al llit, amb la respiració agitada com si tingués un malson i, a la tauleta de nit, una fotografia d'un espigó de pedres amb un far i un raig de llum vermella.

Però ha estat aquest matí, tan bon punt la Maggie no ha sabut dir-li el nom del poble on havia fet aquella foto, quan el seu instint li ha començat a enviar senyals d'alarma. La Maggie no només recorda sempre el lloc on fa les fotografies, també el dia, l'hora, el temps que hi feia i quantes n'ha fet.

En John obre la porta de la llibreria i una parella gran el saluda des del taulell.

—Quants dies sense veure't, John! Com va? —diu l'home tot acostant-se amb la mà estesa.

—Molt bé —diu buscant en la memòria el nom del vellet afable que li encaixa la mà. Es fixa que està molt pàl·lid i ullerós— Vinc a veure si em poguéssiu ajudar.

—Què necessites? —pregunta l'home amb un somriure.

—Vull fer-li una sorpresa a la Maggie, una escapada romàntica després de la inauguració. Sé que li va agradar molt el poble que els hi vas proposar a ella i al seu pare. Si em recordessis el nom del poble...

El vellet congela el somriure al rostre arrugat. Treu un mocador per netejar les ulleres i fregar-se els ulls. En John reconeix el nerviosisme en els moviments maldestres de l'home gran.

—No sé quin poble vols dir —menteix clarament—. Li vaig proposar molts. Si em disculpes...

—Potser això et podria ajudar —diu en John mostrant-li la fotografia del far. El llibreter gairebé ni la mira.

—Fars com aquest hi ha a cada poblet de Maine. Ho sento. Si em perdones, tinc una comanda de calendaris que haig de preparar. Com aquest any canviem de dècada, tenim més feina —diu i desapareix per la porta que hi ha rere del taulell.

—No li facis cas! —diu la dona que fins llavors havia seguit la conversa sense dir res—. El que passa és que està cansat. Últimament...

—No m'ho diguis! —l'interromp en John— Fa dies que no dorm gaire bé, oi?

—Doncs no gaire, no. Entre això i el fi d'any! Sembla que el 1980 s'hagi d'acabar el món! Però a veure, porta aquí aquesta foto —L'estudia només uns moments abans de dir: — No sé com en Hubert no l'ha reconegut aquest far, si tan sols fa unes setmanes que hi va anar amb uns amics a pescar! Per això li va recomanar a en Paul. En fi, suposo que se'm fa gran. És un poblet no gaire lluny d'aquí, a unes dues hores en cotxe, es diu Lanmouth.

Lanmouth és el típic poblet pesquer on a l'estiu la població es triplica. Però ara, pels volts de nadal, es veu trist i apagat. Ni tan sols les llumetes de colors dels establiments aconsegueixen donar-li caliu. Entra en l'únic bar que és obert i mentre va cap a una taula buida, veu bosses negres sota els ulls de molts dels veïns. La cambrera, una dona massa grassa pel vestidet rosa que du, li emplena la tassa de cafè i l'indica on és el bany. Redueix la velocitat per sentir millor una conversa que li ha cridat l'atenció.

—Aquesta nit no hi haurà núvols. Crec que amb la d'avui només caldrà una altra sessió i prou — diu una veu gruixuda.

—Sort perquè el temps se'ns tira a sobre. L'alineació no durarà gaire més —contesta un altre.

No s'atura prou per no aixecar sospites, però alguna cosa en el to d'aquells homes li ha fet mala espina. Potser ha estat la manera còmplice d'abaixar la veu, o l'avidesa amb què parlaven. O potser només són imaginacions seves. El cas és que, quan torna a la taula els dos homes ja no hi són i el brunzit del seu instint es fa més apressant. Li demana a la cambrera el camí del far i se'n va sense acabar-se el cafè.

La carretera del far s'enfila entre giravolts per un paisatge envoltat d'arbres. Comença a fer-se fosc quan, en sortir d'un revolt, troba un cotxe patrulla en mig de la carretera. Un policia prim li fa senyals perquè s'aturi.

—Hi ha algun problema, agent? —pregunta amablement. Sap per experiència que millor no posar-s'hi d'esquenes amb la poli.

—La carretera està tallada. Doni la volta —diu.

En John mira a través del parabrisa. El bosc s'obre en aquest punt deixant veure uns prats nus i secs, i un enorme graner a un costat. El policia li segueix la mirada i diu de males maneres:

—Li he dit que torni al poble! Aquí no hi ha res a veure.

—Anava al far —insisteix en John, tot i que de sobte el graner li sembla molt més interessant.

—El far és tancat en aquesta època de l'any. Torni al poble —contesta el policia amb impaciència.

Sense dir res més, dona la volta i torna per on ha vingut. Escull un trencall que s'endinsa al bosc per amagar el cotxe i s'esmuny fins al graner. Quan arriba ja és gairebé de nit. Hi ha dos cotxes aparcats a l'entrada i se sent un cor de veus entonant una mena de pregària. En John s'amaga rere d'una gran paca de palla just quan la porta del graner s'obre. Desenes de persones surten del graner amb les mans enlairades com si volguessin tocar les estrelles. En John treu la pistola. Alguna cosa no rutlla. No sap dir què és fins que la gent s'allunya de la llum que surt de les portes obertes del graner. Els cossos brillen lleugerament.

«Què dimonis?», es pregunta.

Llavors veu una silueta que li resulta dolosament familiar. En John no s'adona que ha deixat de respirar. Només té ulls per la figura fantasmal de la Maggie, tan inconsistent que pot veure a través d'ella. Vesteix la samarreta esparracada que es posa per anar a dormir i camina, gemegant com si no sabés parlar,

amb els braços aixecats assenyalant el cel. Prop d'ella, en Paul travessa un dels cotxes com si res, mentre el vell llibreter el segueix intentant tocar les estrelles amb les mans esteses.

De sobte sent un fort cop al clatell.

Es desperta amb gust de sang i terra a la boca. Li fa mal el clatell allí on ha rebut el cop i nota el llavi inflat. Amb cura, aixeca el cap de la taula on està emmanillat. Un home espera amb posat tranquil assegut a l'altre costat de taula. Li crida l'atenció les ulleres de sol fosques que du tot i estar dins d'una sala d'interrogatoris. Prop de la porta, el policia que l'havia aturat a la carretera el mira amb un somriure despectiu.

—Vaja, vaja, senyor... Patel —diu l'home amb una veu clara i potent—. Em pregunto que hi fa aquí un detectiu privat de Boston.

—Només passava per aquí. M'havien dit que el far és molt bonic —contesta estudiant a l'home que té al davant. Està clar que no és policia.

«Què collons està passant?»

Sent una fiblada al cap, com si algú li estigués clavant un ferro roent, i recula quan l'home acosta la seva cara per sobre la taula.

—No es preocupi, senyor Patel —diu—, ningú li vol cap mal.

—Qui és vostè? —pregunta en John. Sap que és una pregunta estúpida, però vol guanyar temps per pensar.

—No té importància. Res no en tindrà —contesta amb un somriure enigmàtic i es treu les ulleres.

La immensitat del cosmos, obscura i plena de guspines de foc alhora, giravolta dins les conques buides de l'home. En John crida i s'esbatussa amb les manilles mentre aquells forats negres s'endinsen al seu cap sense pietat. Paraules que no entén reboten dins el crani amb mil veus eixordadores. Exigents gemecs que amenacen de fer-li esclatar el cervell de dolor. No sap que està cridant fins que, de sobte, les veus callen. Atordit, repenja el cap sobre la taula. A poc a poc el mal que li fa bategar la clepsa minva prou perquè s'aventuri a aixecar la vista. L'home de les ulleres ja no hi és.

—Molt bé, senyor Patel. Què haurà de fer a partir d'ara? —pregunta el policia.

—Anar a dormir aviat? —diu amb tota la innocència de què és capaç, i es prepara per rebre el cop de puny.

—Aquesta no me l'havien dit mai, encara! —diu de bon humor mentre li treu les manilles. Li torna les seves pertinences i l'acompanya fins a la sortida.

Mentre camina en direcció al seu cotxe, en John li dóna voltes a tot el que ha passat. Res no té cap sentit. Què dimonis fan en aquell graner? Perquè la Maggie i el seu pare semblaven fantasmes? Què coi hi feien aquí? I qui carai és aquell home de les ulleres? Realment no tenia ulls o ha estat víctima d'una mena d'hipnosis? I perquè l'han deixat anar? Només se li acut que, fos el que fos, allò que li han intentat fer, no ha funcionat. Necessita respostes i només se li acut un lloc per anar a cercar-les.

En arribar troba tot de figures escampades pel camp com grotesques estàtues translúcides. Veu llum a les finestres del graner. S'obliga a passar pel costat de la Maggie sense aturar-se i s'ajup sota una de les finestres. Unes veus li arriben massa esmorteïdes per entendre res. Maleint-se pel que segur que és una pèssima idea, s'acosta a la porta i l'entreobre el suficient per entendre la conversa.

—Ja n'hi ha prou de discussions! El detectiu ens ha fet perdre ja massa temps. L'utilitzarem i morirà junt amb els altres —diu una veu gruixuda que li resulta familiar—. No té cap sentit esperar més.

—En Rupert té raó —Reconeix la veu de l'home de les ulleres, pausada i autoritària—. El detectiu ja deu ser al seu llit dormint. Aprofitem-nos que tenim una dosis extra d'energia i obrim les portes al nostre amo.

Quatre veus diferents assenteixen i tot seguit entonen una mena de salmòdia en un idioma que no coneix. A mesura que les veus emplen l'aire, els cossos que hi ha a l'esplanada comencen a brillar lleugerament i alcen les mans cap a les estrelles en un gest suplicant. Unes ones, com les d'un estany quan s'hi ha llençat una pedra, comencen a desfigurar el cel que envolta el graner. Cada cop més gruixudes, més ràpides, fins que sembla ben bé un embut fet del mateix cel nocturn distorsionat de manera impossible. En John s'estremeix quan reconeix la foscor voraç que pugna per sortir del fons d'aquell túnel. La mateixa que ha vist als ulls buits de l'home.

Desesperat, mira a la Maggie que, com tots els altres, continua gemegant amb els braços enlairats. Utilitzats fins a morir. No entén com ni per què. Tant li fa. No ho pensa permetre.

Quatre veus. Tres homes i una dona.

En John revisa el carregador de la seva arma. Tanca els ulls i agafa aire. Obre la porta amb cura i treu el cap. Quatre figures, amb el cap enlairat al sostre i les mans entrelaçades els uns amb els altres, formen una rotllana al voltant d'alguna mena de pedra negra.

Li dispara primer a l'home de les ulleres. Dos trets al cap. Dues detonacions que callen el càntic i rebenten el crani en una explosió vermella. Els altres es giren, atordits. En John dispara dos trets més. El policia cau a terra amb la cara destrossada. El cinquè tret fereix a un home al pit, que cau a terra escombrant amb ell la pedra. El darrer tir, abat per l'esquena a l'últim membre del grup.

En John s'acosta al ferit, que s'arrossega penosament cap a una porta lateral. Quan li dóna la volta, reconeix a un dels homes del bar.

—Tu... hauries... d'estar dormint... com els altres —diu entre estossecs sanguinolents.

—M'he desvetllat —contesta en John, apuntant-lo amb la pistola.

L'home obre la boca com si anés a contestar, però només aconsegueix tossir més sang abans de quedar immòbil per sempre.

A correueta, surt del graner. L'esplanada és completament buida. Els cossos fantasmals han desaparegut, o potser han tornat allí on foren. Segur que trobarà a la Maggie a casa, dormint sana i estàlvia. Vol creure que serà així. En John es frega la cara. Aplaca la necessitat que té de sortir corrent cap a Boston. Encara ha de fer una última cosa.

Pel retrovisor, en John veu com les flames s'enlairen pel graner devorant els últims vestigis de fosc abans no es faci de dia.